

יומן יקר 7.10.23

שלום יומן יקר, לא התראנו המון זמן, בגלל הפחד לספר מה עבר עלינו... אבל הפסיכולוגית אמרה שזה יעזור לי או משהו. בהתחלה לא רציתי אבל אז נזכרתי בפעם שהיינו מדברים הרבה.. אז, היי יומן -

היום ה7/10/25 ואנחנו חוגגים בארץ את יום הזיכרון לנופלים במלחמת "חרבות ברזל". היום, לפני שנתיים עשרות מחבלים נכנסו לקיבוץ בארי הקיבוץ שבו סבא וסבתא שלי היו גרים בו. ב-6/10/23 הלכתי לביקור רגיל אצל סבא וסבתא שלי, כזה שקורה כל שבוע.. מדי פעם אני נשאר אצל סבא וסבתא שלי לסוף שבוע, באותו יום שישי אני סבא וסבתא שלי. אכלנו ארוחה טעימה מאוד שהשאירה אותי שבע ובשעה 22:30 הלכתי לישון שינה מדהימה. אבל אז התעוררתי ב6:23 לקול אזעקה. מהר הלכתי להעיר את סבא וסבתא שלי ורצנו לממ"ד, כי יש לנו רק 15 שניות לרוץ לממ"ד. אחרי בערך שעה התחלנו לשמוע קולות של יריות מתקרבים אלינו ואז לפתע שמעתי קולות חזקים של דפיקות בדלת ואז התחלתי להילחץ. אמרתי לסבא שלי "סבא הם פה" ואז הוא ענה לי בקול רגוע "זה בסדר הם עוד מעט הולכים". ואז כמו שהוא אמר הם באמת הלכו אחרי חמש דקות. הייתה שעה של שקט בה ישבנו מבוהלים ומפוחדים בממ"ד, שעה שבה ניסינו ליצור קשר בשקט מוחלט עם בני המשפחה בכדי שיזעיקו את כוחות הביטחון, ואז שמענו שוב דפיקות אבל הפעם על דלת הממ"ד, סבא, סבתא שלי ואני החזקנו חזק את דלת הממ"ד ואז סבא שלי אמר "לך מהר להביא את האקדח מתחת לספה" שעליו הוא שמר מאז מלחמת "ששת הימים". רצתי מהר להביא את האקדח ואז הוא דרך את האקדח, אני מניח שבאותם רגעים סבא כבר הבין שהמחבלים יצליחו להיכנס פנימה, הוא חיכה שהמחבלים יכנסו ואז הוא אמר לי מהר ללכת להתחבא בארון, לא להשמיע ציוץ ובטח לא לזוז או לצאת עד להודעה חדשה. אז עשיתי בדיוק כמו שהוא אמר... כמה דקות אחר כך שהמחבלים נכנסו שמעתי קול חזק של יריות, אחרי חמש דקות אני שומע שקט ופתאום דפיקות חזקות על הארון.

דלת הארון נפתחת... שלושה מחבלים תופסים אותי את סבא שלי ואת סבתא שלי ולוקחים אותנו איתם לעזה לשבי, בתנאים רעים בלי מים או אוכל ורק נשארות המחשבות של מה עם סבא, איך הוא מרגיש, האם הוא שורד? מכיוון שאני וסבתא הינו במנהרה לבד וסבא היה במנהרה אחרת, המחשבות היו קשות מאוד, והגעגע היה גדול מאוד מאוד. במנהרה הייתה עוד משפחה, עם 5 נפשות - אבא, אמא, ילד, ילדה ותינוק ואז אחרי 52 יום שהרגישו כמו שנה, אמרו לי שהם לוקחים אותי ואת סבתא, אך אפילו לא היה לי את האומץ לשאול לאן לוקחים אותנו. אבל לאחר שמונה שעות הגענו "לצלב האדום" שמשם לקחו אותי חזרה לישראל ושם פגשתי את משפחתי וישר שאלתי איפה סבא אך אמא אמרה שהוא עוד לא חזר. אחרי חודש ושלושה שבועות, ביום ראשון הודיעו לנו שסבא מת בשבי, היינו מאוד עצובים כי רק אני וסבתא שלי ידענו מה עבר עליו והיינו מאוד עצובים לגלות את הבשורה העצובה שסבא נפטר. הבשורה הייתה קשה מאוד לעיכול. הייתי מאוד עצוב וזה היה השבוע הקשה בחיי מכיוון שלא הייתה גופה לקבור, אחרי חודשיים של עצב התקבלה הודעה ששלושה חיילים הצליחו לחלץ משפחה של 5 ועוד בן אדם מבוגר שהיה בשבי. התמלאתי בעצב מהמחשבה שזה לא יכול להיות סבא שלי כי למיטב הבנתנו ידענו שהוא כבר אינו בין החיים. ואז אחרי יום, דפיקות דלת נשמעו ופתאום חייל עומד בדלת וסבא עומד מאחורי! ישר רצתי לחבק את סבא שלי חיבוק גדול מלא אהבה שמחה ועצב יחד, סבא סיפר שהערבים שיקרו והוא היה חיי כל הזמן הזה, היינו מאוד שמחים שהסיפור שלנו נגמר כך, אך המחשבה על הנרצחים והחטופים האחרים לא עזבה את הראש.

אחרי שלושה ימים גילנו שהמשפחה שחזרה עם סבא הייתה המשפחה שהייתה איתנו בשבי ואז פגשנו אותם והפכנו לחברים הכי טובים שחיים שותפות גורל.

היום אחרי שנתיים ה7.10.25 אנחנו ממשיכים לספר לכל העולם את הזוועות שקרו לנו. הספקנו לנסוע בעולם ולספר את הסיפור הקשה שלנו למדינות: צרפת, אנגליה, ארה"ב, איטליה, רוסיה וגרמניה וכולם היו מאוד נרגשים ועצובים.

לבסוף רציתי לומר לך יומן יקר שלי שמאז אני ממש עסוק בלהעביר את המסר הבא לכל מי שרק אפשר: תעריכו את המשפחה שלכם!

את ההורים! את הדודים, את הסבים והסבתות!

כתבו: אוהד לוי וענוג קנפו

כיתה ח6, בית החינוך רבין, תל מונד

מחנכת: גלית כהני